

Прозаїк із душою поета

Нашому колезі
Миколі СЛАВИНСЬКОМУ – 65!

Парадокс! Здебільшого ми переоцінюємо людей, далеких від нас, і недооцінюємо своїх друзів. Надто ж їхніх творчих здобутків. Спрацьовує чинник звичності. А можливо, й доброї товариської заздрості. Тому писати про того, кого знаєш не один рік, і легко, і тяжко.

ми – Почесною грамотою Верховної Ради України та орденем святих Кирила і Мефодія.

Межу свого 65-ліття Микола Славинський переступав з вагомим гроном творів доброякісного художнього звучання. Це, зокрема, книжки «Ключі до заповітного», «Зачароване коло кохання», «Срібне диво», «Зупини мене, Господи», «Світова вдова», «Молюсь, тому і вірую»...», «Три романи і все життя Олександра Войтенка», «Немовлята Сатани», в яких автора приваблює насамперед нове, незвідане, таємниче. Ідучи від нарисовості до художньої фантастики й романтики, він, засукавши рукава, береться за розкопки актуальної проблематики, звертає увагу передусім на нове, незвідане, таємниче, розповідає про сучасників, духовні здобутки яких ще не дістали належної оцінки.

На цьому шляху, між іншим, якимось навіть перетнулися наші пошуки. Маю на оці творчість київських медиків, сина й батька Войтенків, котрих «відкрив» Микола Славинський. Зіткнувшись сам із набутками цих самобутних людей, я ще раз упевнився в тонкому художньому чутті та безпомилкових літературних критеріях молодшого колеги. По-новому він побачив і постать видатного фітотерапевта Євгена Товстухи, подвижницьким справам якого присвятив осяжну документальну оповідь.

Складне теперішнє життя обрушило безліч труднощів на літераторів. Дехто з нас розгубився чи й опустив руки. А ось Миколі Славинському в цих непростих умовах цілком терпимо. Чому? Бо публіцист і прозаїк із душою поета працює, «як проклятий», не дозволяє собі потонути в слюзах та наріканнях. Газети, видавництва, електронні портали, журнали (надто ж «Віче») – він скрізь ніби вдома: з ясною усмішкою, вчасно підготовленим матеріалом. І, можливо, саме тому має багато друзів, часто буває за кордоном, видає книжку за книжкою. Не з якоїсь приурочення, а за поклопом серця допомагає початківцям і як кваліфікований редактор, і як голова творчого об'єднання прихильників та фантастів Київської організації Національної спілки письменників України, член президії НСПУ. А також (на цьому хочеться наголосити) любить життя в усіх його драматичних, ліричних та гумористичних проявах. Недаремно-бо в його блискучих інтерв'ю з багатьма нашими видатними сучасниками так часто зринає запитання про кохання та любов до кольорів.

*Хто думає про вічність, той святий.
Хто мить зловив, той став багатим.
Прийди до мене, запитай: «Це ти?»
Скажи, що хочеш, – будеш мати.*

Так розмірковує Микола Славинський у найновішій поетичній збірці «Тайнопис миті». Упевнено перебираючи струни риму, він щедро обдаровує читача щемкою лірикою, ділиться з ним найпотаємнішими роздумами про добро і зло, правду і кривду, жорстокість і милосердя...

Творче вітрило, під яким у житейському морі пливе ювіляр, вельми схожий на смаглих шукачів золотого руна, туго напнуте вітром. Нових знахідок тобі й відкриттів, шановний Миколо Борисовичу, на незвіданих берегах літературних материків, незрадливої удачі й любові!

Володимир ІВЧЕНКО,
член Національної спілки письменників України.

Давній знімок. Співробітники редакції столичної газети «Молода гвардія» (за визнанням багатьох літературних критиків двадцятого століття, «розсадника письменства») зібралися у весняному лісі за Києвом. Четвертий праворуч на світліні – «високий та стрункий» Микола Славинський (народився 28 березня 1948 року в селі Павлівка Світловодського району Кіровоградської області). Ще молоді тоді журналісти стоять біля багаття, на якому ось-ось кипітиме громадська юшка. Символічно! Ми справді щодня варили щось у нашому редакційному казані. І попри складні умови тоталітарних часів те вариво багатьом смакувало. Щоправда, декому, мов перець, і гірчило.

Микола Славинський працював заступником відповідального секретаря. Було тоді йому... лишень двадцять три роки. Незважаючи на газетну круговерть, мені завжди приємно було зайти в його прокурену пеналоподібну кімнату та глянути на макет газети перед її поданням до друкарні. Добре ледь усмінене обличчя, веселі антрацитово-чорні очі, некваплива затяжка сигарекою... Усе це переконувало – макет збитий міцно, і переверток не буде. В душу вливалася спокій. Так само злагоджено ми працювали й через тридцять років, коли Микола став Миколою Борисовичем і головним редактором науково-популярного часопису «Науковий світ». Журнальна робота в новітніх умовах, порівняно з колишньою, газетарською, мала багато відмінностей, зокрема постійних фінансових труднощів. Когось іншого вона розпикала б до краю. Тільки не керівника маленького дружного колективу. Якщо іноді «вибухи» й траплялися, дим від них швидко танув у приязній атмосфері гумору та в пацощах чаю, привезеного нашим очільником з Єгипту, Греції, Чорногорії чи Туреччини.

Як чудовий журналіст і толерантний організатор Микола Славинський міг стати поважним номенклатурником ще радянських ЗМІ. Його талант не потребував протекції та рекомендацій. Проте він уже тоді відчув насолоду від влади над художнім, справді образним, словом. Влучні рецензії, цікаві репортажі під науково-пізнавальною рубрикою «Від альфи до омеги» запалили в душі амбітного журналіста бікфордів шнур до заряду потужної літературної сили. Тож далі, в газету «Літературна Україна», часописи «Київ», «Україна» та інші журнальні видання, автор багатьох гостропроблемних статей пішов уже знаним публіцистом та літературознавцем, і прийняття його до Національної спілки письменників України лише формально зафіксувало творчу висоту, здобуту набагато раніше.

Тривалий час (і нині!) Микола Славинський працює в журналі Верховної Ради України «Віче». Після поїздки рідною землею протягом 2006–2008 років на сторінках цього популярного часопису з'явився друком цикл публіцистичних оповідей авторитетного прозаїка, поета й публіциста «Козацькими шляхами, гетьманськими столицями». В основі ґрунтовних щедро ілюстрованих публікацій про героїчну минувшину рідного народу – почуті перекази та легенди про нашу минувшину, її культуру й духовність, знайдені в архівах документи, побачені на власні очі нинішні реалії Батурина і Глухова, Трахтемирова і Чигирина, Полтави і Кам'янець-Подільського... За ці та інші публікації автора відзначили високими нагорода-